

avant..!

calen a catalunya dos
grans partits polítics?...
advoquem per la demo-
cràcia de les minories.

les dues democràcies

Molt s'ha sentit parlar en el temps que portem de República sobre la paraula democràcia, però val a dir i cal tenir-ho en compte que la formació i concepte d'aquesta paraula ens és donada actualment per una societat capitalista o burgesa i per tant ens la donen adulterada.

Jo vaig a tractar encara que en forma breu -puix que la humilitat d'aquest periòdic no permet estendre'm- sobre el concepte que deu tenir l'obrer d'aquesta paraula, puix que jo no desitjo altra cosa que l'orientació d'aquesta massa tan cínicament enganyada per les utopies i sofismes burgesos.

Abans de tot, cal remarcar que la democràcia no pot existir dins una societat de classes, car en una societat de classes hi ha sempre el dominador i dominat, i el dominat en aquest cas resta sempre apresonat dins el radi d'acció volitiu de la classe dominadora, és a dir, per exemple en l'estat actual, la burgesia, ja per coacció, ja per la hegemonia de la cultura -puix que per causes econòmiques és monopoli d'ella- obté sempre les majories.

La democràcia burgesa, doncs, no és tal democràcia, és comparable amb la conquesta que ha fet de pobles que ha estat sempre per la raó de la força i no per la força de la raó. La única, la humana, la possible democràcia és la democràcia obrera puix que aquesta abolint les classes la fa factible i fraternal.

Pot, doncs, molt bé afirmar-se que la democràcia burgesa és la democràcia dels tirans, i la democràcia obrera la democràcia de tots, perquè la democràcia burgesa diu: ¿Què fer per tal de subsistir en la nostra posició i el nostre domini damunt l'obrer?, i sobre aquest principi injust cerca les majories. ¡Falsa democràcia! ¡Democràcia de tirans!

La democràcia obrera diu: ¿Què fer per tal d'arribar a la més perfecta i possible igualtat social humana?, i sobre aquest principi just i humà cer-

ca les majories. ¡Única democràcia! ¡Democràcia de tots!

I dic democràcia de tirans perquè la burgesia necessita de l'obrer per a sostenir-se, és a dir, una classe inferior i, per tant, essent ella en el poder cercarà la manera de sostenir-s'hi emprant tot els mitjans possibles per tal d'aniquilar i subjugar al seu caprici a la classe sotmesa.

La democràcia obrera és la democràcia de tots perquè l'obrer no necessita ni una casta superior ni inferior, car és possible ésser tots obrers però impossible ésser tots burgesos i és així com la classe obrera treballant en bé d'ella, treballa en bé de tots, essent per tal motiu la classe proletària la única capaç i la predestinada d'alliberar a tota la societat.

Però, arribat a aquest punt, ens trobem enfront d'una realitat i aquesta és que la burgesia mitjançant la plusvalia que obté de l'estipendi mercenari en què té sotmès a l'obrer, s'ha guanyat sempre el predomini econòmic i això li ha servit per fer-se seu el monopoli de la cultura i aquesta petita dosi de cultura barrejada amb la cobejança i supèrbia inherents en l'home ha donat, per resultant aquest panxisme crudel que sofreix el vell edifici corcat de la societat capitalista.

Aquest fet històric del qual no podem sustraure'ns, producte irremeiable de l'evolució materialista de la història, és el que ha creat el sofisme burgès tergiversant realitats vives i posant del seu costat a la intel·lectualitat, i més, quan aquesta és producte de la llar burgesa -puix que a l'obrer ja cuiden prou bé de vedar-li els estudis superiors- i és així com a l'obrer l'aguanten al seu costat sumint-lo en la ignorància, la rutina, i per tant, a la manca de consciència i organització.

La democràcia ha d'ésser exercida solament pels homes liberals i igualataris, puix del contrari seria igual com si el destí de la humanitat fos donat a mans de malvats, de suïcides i alienats que creuen que els

seus semblants no tenen dret a la vida i a la dignitat. No poden, per tant, formar part de la democràcia els que perceben rentes o en general tots els que trobant-se amb salut i joves no exerceixen un treball útil i productiu, havent-los d'eliminar com a paràsits de la societat, així com tampoc els incapacitats a causa de debilitat mental i els que han comès delictes infamants.

El proletari que degut al seu estat social és el predestinat a guiar a la humanitat pels nous viarans del dret i de la justícia, ha d'ésser inflexible quan arribi l'hora de fer-se valer els seus drets apartant-se constanment en forma parabòlica, és a dir, allunyant-se indefinidament de l'idealisme i sofismes burgesos per entrar en forma acellerada al món de les realitats i de l'humanisme que el geni de Marx ens dictà.

El sofisme burgès és a bastament provat, sols cal fixar-se com a lleugera mostra que la religió ha estat el punt neuràlgic d'atac quan han volgut fer llur revolució per tal d'arrastar a les masses proletàries, però una vegada estatitzats o arrelats en el poder han fet de la religió el seu més ferm sosteniment. Prova d'això, la tenim en la revolució francesa i en les altres revolucions burgeses que han anat seguint. Espanya no tardarà a caure en el mateix cercle viciós, puix que a la burgesia la persistència en el sofisme li és necessària per al seu sosteniment.

Es, doncs, per tot això, que a l'obrer quan li parlin de democràcia té el deure de revelar-se irat i de rebutjar aquesta falsa democràcia per sofisticada i tirànica, imitant el gest valent i digne de Lenin, quan en una polèmica replicà al socialista panxacentenista (semblant als nostres), l'alemany Kautsky dient-li: «Es mil vegades més democràtica la dictadura del proletariat, que la república democràtica».

JOSEP FERRER I FERRER.

Els temps dels Messies ja han acabat. La salvació de la Humanitat l'hem d'esperar de la intel·ligència i no del fanatisme ni de la fè.